

84к237
947

Зейнолла Әкімжанов

И
31770

Жерчилик

1993 ж.

Бұл жыр жинағымды ұлым Азаматқа, қызым Асылға,
жарым Ғалияға, аяулы ата-анам Рамазан Өкімжанұлы
мен Мәдина Қостанкелдіқызына һәм Қантай Керейдің
Кобешінен тараған ұрпақтарына арнаймын!

Автор,

Л И Р И К А

1993 ж.

012

«ЖЕРҰЙЫҚ»

Өлеңдер.

121 бет .

↑

Редактор М. С. ТҰРАЛИН.

Жырларында жауқазын жұпары аңқыған, ардақ сезім мен ыстық жүрек лүпілінің шарайнасы тәрізді сырлары ақтарылған Зейнолла Әкімжанов облысымызға да, республикамызға да танылған ақын. Оның өлеңдері астанадағы белгілі газет-журналдарда жиі-жиі жарияланып жүр.

Зейнолла жазба жырмен бірге айтыскерліктің де тізгінін тең тартып, дүбірлі жыр додаларында бөйгенің бастыларын қанжығасына байлауымен аты шықты.

«Жерұйық» — ақынның алғашқы жыр жинағы болғанымен, онда Зейнолланың әр жылдарда жазған елеулі өлеңдері топтастырылған. Құрметті жырсүйер дос, осы жинақты ақынның асқақ сырлары ақтарылған жүрек лүпілі, санқилы сезім ілкімдерінің түпқазығы деп білгейсізі!

ҚАЗАҚСТАН
РЕСПУБЛИКАСЫ
АКЦИОНЕРЛІК
ҚАҒАЗАТ

031770

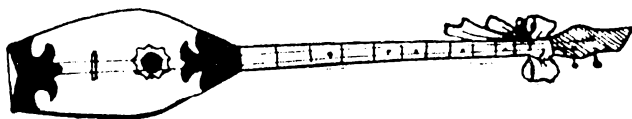
Оқырманға

Кернеген өлең кеудесін
Болатын еді бала ақын...
Алам деп өмір жүлдесін,
Жырлары жайған қанатын.

Алам деп өмір жүлдесін,
Сай, құзы жоқ-ты сүзбеген.
Адамнан тауып шын досын,
Жырынан үміт үзбеген.

Есейсе бала жыл санап —
Өмірге енші жосық бұл.
Жанашыр достан бір сарап
Жырлары жүрген тосып кіл.

Арада сәттер жатыр көп,
Жылжыған жылдар толғана....
Алдыңа келіп ақын боп
Сөйлейсің бүгін сол бала!

БІРІНШІ БӨЛІМ

**Атамекен, көрем сені көзімдей,
Сағынышым жырмен әман сезілгей.
Егер адам қос қанатты құс десем —
Бір қанатым, туған жерім, өзің ғой.**

Ауылым-Амангелдім

Дүниені түрлендірген, Күншуақ,
Қара түнді жеңіп желген дүрсің-ақ!
Адамдарға жаңа күнді бастайсың,
Соны лепті ілестірген бір сыр ап.

Ана қырда — асыр салған көк көлдер,
Көкжиекті қауыштырған көк пен жер,
Бір ауыл бар — менің туған мекенім.
Балдай тәтті балғын күнім өткен жер.

Өзгелерден оған бұрын арайды,
Төкші, маған ұшығы да жарайды.
Сол ауылдың әрі үйіне — баламын,
Бәрі мені өз бөбегі санайды.

Болған жақсы-ау, әр үйіне өз — бөбек
Ешкім мені айтпайды ғой «Өзге!» деп.
Балғын шағым мұңға батқан кезімде
Бәрінің де жылылығын сезген ек.

Мен оларды көрем қалай жат енді,
Қолдарымен қойған менің әкемді.
Жылы сөзбен жүрегімді жібіткен,
Жуытпаған маған қайғы-қатерді.

Тербеткенде жүрегімді бүгін ән,
Жырымменен құйылысыншы шұғылаң.
Ауылымның жүрмейін мен ығынан,
Туған жермен түгел болсын құбылам.

«Мекен екен шағын ғана, кішкене»,
деген оймен сен ірілік істеме.
Көк көліне көрік болып оралсын,
Айдындарда ойнап аққу-құс төре.

Іркіп қалмай арайыңның тұлпарын,
Бола көрме ауылыма тым тарын,
Бәрі туыс онда маған, ағайын,
Жүрегінің арнайтуғын іңкәрін.

Әдемісін, таңғы сәуле, сен арай,
Дүниеге жарық төккен жағалай.
Жүздерінде Күннің нұры жайнасын,
Ауылыма ақық нұр бер аямай.

Сен сыйлашы оған мөлдір, тазаны,
Осы еді ғой көңілімнің өз әні.
Әр отауда бақыт тойы шалқысын,
Бүлжілдеумен ауылымның қазаны.

Жаз да, қыс та, оны самал жел өпсін,
Ауылыма тағам қалай, не деп сын?
Жер бетінде қай қиырда жүрсем де,
Туған жерім, түбі маған керексің.

Атамекен, көрем сені көзімдей,
Сағынышым жырмен әман сезілгейі.
Егер адам қос қанатты құс десем,
Бір қанатым, туған жерім өзің ғой.

Ата жұртым, менің шағын, бұйығы,
Жүрегімнің сағынышы, сүйігі.
Мен жанымды толғандырам қашанда,
Ауылымның болмасын деп күйігі.

Бір күнімнен озып жатар бір күнім,
Толқытады жүрегімді жыр бүгін.
Сен тыңдасаң тұла бойдың сырлы үнін
Мен түбінде өзіңнің бір тұрғының.

Ата жұртым, ақ бесігім, о, менің,
Нөсер болсам — бар селімді төгерім,
Шуақ болсам — арайымды себерім,
Әр адамның бір қазығы емес пе —
Туған жері дегенің!

Қарлығаш-мекені

Өзінде аштым өмір есігін де,
Иңгөлап туып өзінде мен.
Албырт кездегі тебіренісімде,
Алғы күндерді сезінбеген...

Ұштым да артқа қарамай-ақ тым,
Көңілді аулап ой бөтен,
Қырларды кезген жалаңаяқ күн —
Қырмызы кездер қайда екен?

Қарсы алған мені гүлді ұсынбай-ақ,
Тілемес тіпті оны әркім.
Оралып келген жыл құсындай-ақ,
Төсіңе бір күн қонармын.

Еркелік емес алып ұшқаным,
Аңсаулы кейде боламын.
Алда бір тәтті сағыныш барын
Аңдатпады ғой бала күн.

Мен қазір жас та, кәрі де емеспін,
Жыр емес жазған бұл нали.
Ішінде кейде сағым-елестің
Көлбеңдеп кетер туған үй.

Уақытпен тұлпар таласамын ба —
Бұл жерде туған үй тұрған.
Алаңсыз, аңғал бала шағымда
Болған-ды маған сүйкімді ән.

Балаумен енді бәрін елеске,
Өткенді оймен шолдым мың.
Туған үй — асқақ әнім емес пе,
Бесігі сынды сол күннің.

Бойымда менің өтер тілеумен,
Сағыныш болып қалғымас бекем,
Көңілде лаулап от өршігенде
Оралам саған, Қарлығаш-мекен...

Туыстарға

Тасбауырларға егіле
Көңілдің мұңын шақпаймын.
Орталарыңда желіге
Байланған құлыншақтаймын.

Көтердіңдер ғой еңсемді
Кезімде мені жай ұрған.
Әкеден қалған ең соңғы
Тұяқ екенімді айырған.

Ешіп бір өкпем сан қырда,
Бойымда қалмай шама түк,
Аждаһа-тебет тағдырға
Қоймайсыңдар ғой талатып.

Дауылға төтеп өр кеудем,
Үйірлесе өмір бұлты кеп...
Сеземін, сенем, сендерден
Табамын түбі бір тірек.

Кірбеңсіз сыңар елі де
Көңілдің нұрын сақтаймын.
Орталарыңда желіге
Байланған құлыншақтаймын!

Отынағаш

Ұмытылған жылдар, кесудемде
Сағыныш отын жағасың.
Құс болып ұшып келгенде
Құшаққа ал, Отынағашым!

Сырылып бағзы сыр пердең,
Сезімнің бұлты аршылар.
Көбелсе құған, гүл терген,
Сәттерім әлі бар шығар?!

Кесудемде толқып сыр ғана,
Желектен алқа тағып ал.
Өткеннен қалған бір қара,
Сағынтып келіп табылар.

Өзімдей екен көктерек,
Балама ұқсас тал балғын.
Мезгілге тұр-ау өкпелеп.
Сыр бүгіп кейін қалған күн.

Шақтарды кешіп шырғалаң,
Жылдардың өтіп арасын,
Санталай келер бұл балаң —
Сау болса, Отынағашым!

Жан нұры

Туыссыз деп бетке баспас
Мені ешкім,
Ағайыннан алабөтен емеспін.
Еске салсын өткен күндер, көмескім,
Әкесіз-ақ ортасында мен өстім.

Бірі сүйді, бірі мені
Аялап,
Жарқа жанға бәрі болды сая бақ.
Кете ме деп жалғыз жүріп, саяқ-ақ.
Ақ мерейін көрсін қалай аяп-ақ.

Жоқта мейлі, жақсы жанды
Жоқтама,
Өтті өмірден абыз қарттар, өтті аға.
Жан жылуы жайсаңдардың жоғалмай
Баласына бұйырыпты тек қана.

Қайран жүрек, жылуыңа
Сенермін,
Кейінгінің мерейіне белендім,
Туыс барда төрт құбылам түгел деп,
Жаратқанның шуағына кенелдім.

Болашақтың тартып келем
Мен көшін,
Туыс барда көріп алдым оңгесін,
Сезген адам осынымды оң десін
Тірлігіңде туыстығың өлмесін!

Әкімжан ауылы

Саған деген сағыныш көп,
Ои, Атам!
Жыр жазамын, аңсауымды оятам.
Табынатын шаңырағым екенсің,
Сен екенсің мейірімді алақан.

Тіл қатамын, саған, ата,
мен — тегің,
Армандаған немереңмін, ертеңің.
Мені қойшы, сен көрмеген, атыңды,
Алып жүр ғой шөберең де — тентегің.

Әкімжанбыз — сенен өнген
Бәріміз,
Бәріміз де — кішіміз де нарымыз.
Арман жоқ-ау, ата, сенде дейміз біз
Тараған соң артта сонша қалып із.

Сен екенсің данамдағы,
Даңғылым,
Алдымыздан ашып берген таң нұрын.
Қара жердің қойнауына кіргенмен,
«Әкімжанның ауылы» боп қалды үнің.

Аға-інімді өз үйімен
Тең көрер,
Атыңды алған келіндер мен жеңгелер...
Домбыраның шегін шертіп қалсақ та
Сені ауызға ап сойлейді ғой пернелер.

Атыңды алып ару қызың,
Дырау ұл,
Әкімжан боп отыр қазір бір ауыл.
Әкімжанның тегі деген әдемі,
Өркеніңнің өскені ғой бұ да бір.

Әкімжанбыз дауылда да,
Жауында,
Әкімжанбыз қос дүниеде, қауымда.
Әкімжанның ұрпақтары — қалада,
Әкімжанның ұрпақтары — ауылда.

Орындаумен армандарды
Ойға алған,
Бұл ауылда аза менен той болған...
Сені аңсап, сағынышын оятқан —
Бір ұрпағың — ӘКІМЖАНОВ
ЗЕЙНОЛЛАҢ!

Сыңарлық сыры

Бір өкеден жалғыз тұяқ екенмін,
Бірі болып тусамдағы екеудің.
Бірін алып, бірі қалған бекердің —
Жалғыз шынар сынды құлап кетермін...

Жалғыз соқпақ,
Жалғыз бұлақ,
Бір шынар,
Бір шынардың мықтылығын нiм сынар.
Қанша жасар — құдай берген бiлсiн әл...
Құлатуға талай құлар құлшынар!

Жанарыма батқан
Күн мен түнді ілмей,
Тілегем-қой
Таңым атып, Күн күлгей!
Бір — көлеңке, бірде туып — бір күнгей,
Қиындықты жүр ағайын білдірмей.

Жанарына
Телміртпеген өзгенің,
Мені сүйген туыстан ғой, сезгенім.
Жалғыз атты жолаушы боп қалмауға
Ара түсіп жүр екенің өздерің.

О, туыстар,
О, жүрегім,
О, жаным!
Гүлдеуімнен алыс тұрсын тозарым.
Көрсетпеңдер дүниенің тозаңын,
Естіртпеңдер ащы зарын азаның,
Мына әлемде сендер барда менің де
Таусылмайды бақытым мен базарым!

Тау ағалар

Тас аунатып,
тынбайтын тентек үні,
Сотқар бұлақ, сорақы еркелігі.
Соның бәрін маңғаз тау көтерді,
Көтереді маңғаз тау көнтерілі.

Тентектерге
тән ғой бұл тосын қылық,
Еркінсиді таулардың төсін де ұрып.
Сылқылдайды, ал кейде солқылдайды,
Шаттанғандай болады сосын күліп.

Ағып қана
кетер ме жыраққа еппен,
Жосылады жойқын күш құлап көктен.
Соның бәрін маңғаз тау елемейді,
Елемейді, егесқой бұлақ деп не ең.

Елемейді,
Асқақтап шыңнан шыңға,
Аспандағы ақ бұлтты қылған сырға.
Маңғаздығы бойына жарасқан бұл,
Заңғар тауда таң болам тұнған сырға.

Тау мен бұлақ
ғажайып дала сәні,
Қандай көрік, керемет тамаша әрі.
Бір сабыр мен бір тентек табиғаттың,
Қойнында қауышып жарасады.

Болар ма екен
өмірде жай ұқпаған,
Табиғат пен адамды лайықтаған,
Бұлақ сынды сотқарлау інілер бар,
Тау дегенің — байсалды, байыпты ағаң.

Табиғаттың
еркіндеу тентек ұлы,
Інілердің қалмайды-ау еркелігі.
Соның бәрін сабырмен көтеретін,
Тау — ағалар, айналдым, көнтерілі.

Ерке болсам
бұлақтан аумағаным,
Туған жердің төсінде ауағаным,
Ертең мен де тентекті тепсінбейтін,
Өздеріңдей маңқиған тау боламын.

Ауылымның қарттары

Көңіл — кенен, қиял — көп, арманы — бай,
Арттарында ақық сөз қалған ұдай,
Кеукілдесіп қалатын амандассам —
Азайып барасыңдар, шалдарым-ай!

Ақ тілегін жаным арай көрем,
Алғысымды өткенге қалай берем?!
Бір шал болды әкеммен құрдас менің
Ауылымда, ардақты Орай деген.

Осы қартты әкеммен құрдас дейін,
Бәлкім кіші шығар да бір жас кейін.
Жақсылығы болмаса бойында оның,
Жамандықты жанымда қылмас бейім.

Жастау кезім, тимеген жүген-құрық,
Болмашыға жел болып, жүрем күліп,
Көзіне түсіп бірде сілем құрып,
Сыбағамды бергені бір оңдырып.

«Жөні барға балап ем ағайында,
Жын-сайтанның жүрсің бе маңайында?!
Рексең жоқ, орнына Рексеңнің
Иттей қылыш дәл қазір сабайын ба?!

Қуапта ма деуші едім жамағатты,
Өсе көрме адам боп жаманатты.
«Баласы Рамазанның нашар деген»
Есің болса әкеңе жамама атты!».

Сыйлаушы едім керемет бұл адамды,
Ақыл айтса — мен, тегі ұнағам ды?
Сабамай-ақ Орай қарт сол арада
Сабағандай берді ғой сыбағамды.

Жолы қисық адамдар дау қылады,
Жасық іске көңілін аудырады.
Тасып кетсе мейманаң жұрттан асып,
Қандай жақсы қарттардың баулығаны.

Көңіл — кенен, қиял — көп, арманы — бай,
Арттарында алтын сөз қалған ұдай,
Кеукілдесіп ауылда қалған екен
Үркердей бірер шоғыр шалдарым-ай!

Қарттар кетсе — көңілді мұңайтады,
Абыз жанның бейілі тыңайтады.
Шалдар деген ағатты шын айтады,
Шалдар кетсе — шындықты кім айтады?!

Ауылға хат

Нұрахметке

Қалай аға,
Ауыл-аймақ есен бе,
Ағайын мен көрші-қолаң көшеңде?
Көп болды ғой, із салмадым ауылға
Әне-міне барып қалам десем де.

Келмейсің деп
Айтып жүрсің өкпенді,
Рас, рас, келмегелі көп болды.
Ағайынның ортасында отырып,
Не жетеді еске алғанға өткенді.

Ренжідің,
Ренжуің орынды,
Көңіліме алмаймын ғой оныңды.
Құс тәрізді ұясынан безініп,
Ұмытуым жөн бе туған төрімді?!

Сәулет, дәулет,
Қызметім бар десіп,
Кейбіреулер жүр ғой солай хал кешіп.
Жүрегімнің түкпірінде — туған жер,
Жүрегімде жүреді ғой тал бесік.

Туған жермен көңілімнің
Сәні бір,
Ауылыммен өмірімнің әні бір.
Әз ауылы ескен болса танып ұл,
Өзгені де жатсынбайды бәрібір!

ЕКІНШІ БӨЛІМ

**Өмірде қыс бар, көктем бар,
Өмір е келген, кеткен бар.
Көрінбей қалсам көзіңе —
Бейітіме менің тоқтаңдар,
Бәйітіңді айтып басыма
Ақ бораныңмен жоқтаңдар,
Айғағы болсын ақ таңдар,
Аспаннан жауған Ақ қарлар!**

Ана

Жылдардың орнегінде
Шашыма ақ түсіпті —
Сен оны көрмедің де!
Бәрібір сәби көрдің
Ойнаған жөргегімде.

Күн кештің зарлы, мұңды
Бақытты ете алдым ба
Аяулым, әр күніңді?
Ойласам жоқтығыңды
Сағынам бар күніңді.

Ішінде от-елестің,
Адасып, ойнақтадым,
Қуандым, қателестім.
Жан анам, парызымды
Мәңгілік өтемеспін!

Сағыныш тербетуде,
Адасқан жолды іздедім.
Мен — сенің Жер бетінде
Қалған бір жалғыз белгің!

Аңғартар бейіл бәрін,
Сен менің жырым бүгін,
Сен менің кейінгі өнім.
Анасын кем санайтын
Мен емес кей ұлдарың.
Мәңгілік басымды нем,
Өзіңе, Мейірбаным!

Қазақстан Республикасының
Мәдениет және спорт министрлігі
Ғылым және инновациялар институты

031760
031770

Көйлеңді сағындым

Кімді әрі не үшін
кінәлаймын,
Өтіп бара жатыр-ау құралай — күн.
Анамды ойлап кей шақта алаңдасам,
Саңлауынан жылдардың сығалаймын.

Не жетеді болғанға
өрісі кең,
Өрістінің көрмедім кемісін мен.
Сағынтады кейде бір алаңдатып,
Анамыздың көйлегі тері сіңген.

Мүқаммалға мәтсі
тірі адамың,
Өліп кетсе тақпассың, сірә да, мін..
Қазақта бір жаңа салт, жаңа ырым бар,
Көз жұмғанда тонайтын құлағанын.

Ажалынан өлді ме,
собалаңнан,
Әйтеуір нәрсе ырымдау жобаланған.
«Көздей көріп жүрейн.» деген сөзбен
Көзі түскен нәрсені қалап алған.

Аңсағанда көңілге
аламыз мұң,
Аяулыдан артына қалар ізгі үн.
«Көзіндеі...» деп келгенге үлестіріп,
Көп дүниесін жоғалттық анамыздың.

Бөтен емес бергеннің
түсі мүлде,
Мүмкін болар оны да түсінуге.
«Көзі ғой, деп анамның...» сұрағанға
Беріп жібердім күпісін, ішігін де.

Ала білген адамның
бәрі асыл ма,
Бергендерін айтады арасында,
Тері берген, астарын салып берген..
Алыш жатыр ескісін, жаңасын да.

Сыйлаған көңіл шіркін
арманда әлі,

Анашым

«Шашыма ақ кірді ме,
Ағарды ма,
Кәріліктен келген бір хабар бұл, ә?!»
деуші едің жыл өткенде мұңаюмен,
Аңғарылып уақытқа тағар кінә.

Жас жетпесе несіне
налыр едің,
Азайып барады ғой кәрілерің.
Науқасыңды сен ғана көтересің,
Сырқатыңа дәрменсіз дәрігерің.

Ой анам, жан тіреуім,
данагөйім,
Сен екен шын мейірге ғана бейім.
Жүрегінде жайнаған махаббат-гүл,
Бар әлемде алдымен ана дейін.

Сәбиі үшін тәрк етіп
бар ырысын,
Өзі өлсе де баласы қалуы үшін,
Шеккен өмір азабын қайран қуат,
Сен барша тәңірлердің тәңірісің.

Азабың көп еткізер
кімді де елең,
Шер тарқатсаң мұңыңды білдірер ең.
Өзің өткен өмірдің соқпағындай
Ажарыңды әжімдер тілгілеген.

Сен айтасың көрмеген
шаттығыңды,
Сен айтасың жетпеген тәтті күнді,
Сен айтасың өмірдің көктемінде.
Ертерек солып кеткен ақ гүліңді.

Жүрегімді жейді ғой
бәрі менің,

Таусылмаса деп тілеймін әлі демің.
Науқасыңды көтеріп жатырсың сен,
Дәрменсіз болсадағы дәрігерің.

Бір азапқа бір қайғы
жамылды да,
Ақтық үміт мәңгіге жоғалды ма?
Көп қой сенде өмірге өкінішің,
Көп қой сенде тағдырға тағар кінә.

Төз дегенсің өмірдің
аптабына,
Төз дегенсің өмірдің ақпанына.
Артыңа жылаушы етіп мені туған,
Тағдырыңа, анашым, тақпа кінә.

Қайтем енді қалмаса
басқа амалым,
Бұза алмаймын сырқаттың тас
қамалым.

Айтпаушы ма ед: «Жақсыдан қалған
тұяқ —
артыңда аман болсын еске аларың».

Бауырым

ӘПКЕМ ҒАЙНИ-ЖАМАЛҒА

Әзің жоқсың қалды ізің,
Бауырыңда сызың бар.
Мандайдағы жалғызың
Жетім желдей ызыңдар.
Жалғызыңның әр-жүзін,
Жымысқы мұң шыжымдар

Ерден қашса қазанат,
Ене алмайды дырдуға.
Жоқ күніңді азалап,
Көздің жасын жудым да.
Қара нардай азамат,
Қайыспай ма бұл мұңға?!

Кір түскенде көңілге,
Көз жасыммен жуа алғам.
Оранғанша көбінге,
Ұмытып мен жүре алман.
Саған келген өлімге
Жандар да бар қуанған.

Адам өлмес ажалсыз
Тура келмей, тепкіден.
Опат болдың амалсыз,
Апат жетіп, кетті дем.
Қуанғандар — ол арсыз,
Мұқатқаны деп білем.

Жұлынғандай жүрегім,
Кеміткенде басқалар.
Сен емес пе ең біреуі
Болсақ егер қос жанар.
Өшкендейді-сыңары,
Өмірімнің мәңгілік
Сөнгеңдейді-шырағы.

Бір ананың құлыны,
Бір атаның құлыны,
Анамыздың шашының
Қосақталған бұрымы,
Сыңарына батпас па
Сыңарының шығыны.

Түн баласы толғанып,
Ойға жүзің келгенде,
Қос қанатты қомданып,
Оқталамын сермеуге.
Қиылғанын бір қанат
Сезем жасым сырғанап,
Жоқтығыңа сенгенде,
Болғанымда шерменде,
Үміт сөнбей кеудемде,
Жүргендейсің бір дарақ
Оралатын серуенде.

Сүмбіледе сағымы,
Сарғайғанда сенгейсің,
Түсімде һәм табылып,
Тұман іші көлбейсің.
«Суық жерді жамылғын,
жатырмын ғой мені» дейсің.
О, лағнет, сесті өлім,
Болар ма екен ошкенең,
Жанар ма екен ошкеним?
Бүгілместі бүктеген,
Бір ананың қос төлін
Сыңарлап бір жіктеген,
Иілместі игізген,
Тәніне таяқ тигізген,
Балдырғанын — өскенін
Басқаларға сүйгізген,
Жанына қайғы, салған мұң,
Қаралы болсын фәниде
Сені жұлып алған күн!

Әсемге

Кеше сен
Тағы менің түсіме ендің,
Бәлкі сен түсіме ену үшін өлдің?!
Тірлік деген таусылмас сағыныш қой,
Сағыныш болмаса оны түсінер кім?
Жүректе ыстық сезім,
Маздағасын,
Аялап өтер адам өз баласын.
Өлі де көз алдымнан кетпейсің сен —
мәңгілік сәби кейпің, көзқарасың.
Дуған сөз тербетем деп
Өмір гүлін,
Өшірмедім жанымның көңілді үнін.
Гүлім менің,
Үзіліп кеткеніңде
Сен маған қайғы болдың, көгілдірім!
Тас зират,
Мекен болып қиыр мына,
Саған, балам, сол тағдыр бұйырды да!
мен қандым көзден жаслы төгуменен
Өзіңсің өтер жолды шиыр қыла.
Десем де «Өтер уақыт,
Елемеймін!»
қамығып, құлазымын неге кей күн?
Сені ойласам тасты ұрып,
Талқан болып,
Қайраңға шығыш қалған кемедеймін.
Көңілім қайғылы күй
Шертеді бір,
Сен едің думандатқан ерке дүбір.
Тағдырдың жазғанына амал бар ма —
Мәңгілік сәби болдың келте ғұмыр.
Сен мені мазалама,
Ая балам,
Сүйгенмін тірлігіңде, аялағам.
Екі тағдыр бұйырған екеумізге,
Мен сені ол тағдырдан қалай алам?!
Өмірдің сан жолдарын
Тозаң қыла,
Тірлік кешсем келмеші көз алдыма.
Маған тағдыр бұйырған өз алдыма.
Саған тағдыр бұйырған өз алдыңа.
Бұл күйді кешпегендер
Түсінер ме,
(Табылар түсінбейтін кісілер де!).
Мен сені ұмытуым керек, балам,
Сол үшін енді менің түсіме еңбе!